

לקוּטִים וּסְפוּרִים נִפְלְאִים

פרשת כי תשא

"ונתנו..." (ל, יב)

כתב בעל הטורים וז': ונתנו, אם תקראנו למפרע יהיה ג"כ ונתנו, לומר לך כל מה שאדם נותן לצדקה יחזור אליו ולא יחסר לו בשביל זה כלום.

ומעשה רב, שהרה"ק רבי מנחם מנדל מרימינוב זצ"ל בירך לאיש אחד שיהיה עשיר, ונעשה לגביר אדיר מופלג. שאל הרה"ק רבי נפתלי מראפשיץ זצ"ל היתכן ליתן עושר מופלג כזה לאיש אחד. השיב לו הרה"ק מרימינוב: אני בירכתי אותו סתם בעשירות, והוא בעל צדקה גדול, ותיבת "ונתנו" הוא למפרע ג"כ "ונתנו", לכן כמו שהוא נדבן גדול בלי גבול נתנו לו מן השמים ג"כ בלי גבול. (ילקוט מנחם)

"זה יתנו" (ל, יג)

אמר רבי מאיר, כמין מטבע של אש הוציא הקדוש ברוך הוא מתחת כסא כבודו והראהו למשה, ואמר לו: זה יתנו, כזה יתנו (ירושלמי שקלים ו, א).

כשם שהאש יכולה להניע ולחמם אך היא יכולה גם לשרוף להחריב, כך המטבע יכול לשמש לדברים טובים ונעלים, לצדקה ולמעשים טובים, והוא עלול גם להיות שורש כל תקלה.

(נועם אלימלך)

מסופר על רב אחד שביקר פעם את הרה"ק רבי מרדכי מנדבורנא זיע"א.

נתגלגלה השיחה ביניהם על המצב החומרי של היהודים, והרב שאל את רבי מרדכ'לה מה לעשות עם העולם? בני ישראל צריכים פרנסה והדור הולך הלוך וחסר, והפרנסה לקויה מאוד.

השיבו הצדיק אין עצה אלא לעשות תשובה, כי תחת כסא הכבוד יש אוצר גדול של כסף, והראיה ממחצית השקל כמו שנאמר במדרש תנחומא (כי תשא סימן ט) אמר רבי מאיר כמין מטבע של אש הוציא הקב"ה מתחת

כסא הכבוד והראהו למשה, ואמר לו "זה יתנו" כזה יתנו, ועל התשובה הרי אמרו בגמרא (יומא פו) גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, וכשכבר יהיו אצל כסא הכבוד יוכלו בנקל לקחת גם מהכסף של האוצר הגנוז שם.

"ראה קראתי בשם" (לא, ב)

הביא לו (למשה) ספרו של אדם הראשון והראה לו כל הדורות שהן עתידין לעמוד דור דור ומנהיגיו (שמות רבה מ, ב).

שאל הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ זיע"א לשם מה הוצרך להראות לו את הדורות תחילה ואחר כך את המנהיגים?

והשיב, תארו לעצמכם שהיו מראים למשה רבינו את נפתלי מרופשיץ כרבי, היה נרתע לאחוריו ואומר, גם נפתלי מנהיג? גם הוא רבי? לפיכך הראו לו קודם את הדור כדי שתנוח דעתו, לדור שכזה מתאים גם נפתלי להיות מנהיג.

"שבע יפול צדיק וקם" (משלי כד, טז)

הצדיק נפל פעם, ועוד פעם, ועוד פעם, והוא קם כל הזמן. לא נשאר ביאוש.

אָבֵל אֵף אָחָד לֹא מִבְּטִיחַ לוֹ שֶׁהַפֶּעַם זֶה הַנִּפְלִיָה הָאֶחָרוֹנָה שְׁלוֹ, הַפּוֹרֵ! בְּמָקוֹם לְכַתֵּב 'שֶׁבַע נִפְלֵ צְדִיק וְקָם' - כְּתוּב 'שֶׁבַע יִפֹּל צְדִיק'...

מוֹדִיעִים לוֹ מֵרֵאשׁ - ר' אִיד, אֶתָּה עֲתִיד לִפֹּל עוֹד לֹא מְעַט פְּעָמִים!

כִּי כִּכָּה הַצְּדִיק רוֹאֶה אֶת הַמְּצִיאוֹת: הוּא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא מְצַדוֹ לֹא יְכוּל לְהִתְרוֹמֵם, מְצַד הַטֶּבַע שְׁלוֹ הוּא תְּמִיד יִמְשִׁיךְ לִפֹּל, וְאִם הוּא בְּכָל זֹאת קָם - זֶה רַק כִּי ה' מְרִים אוֹתוֹ!

כִּי צְדִיק הוּא לֹא מִי שֶׁלֹּא נוֹפֵל, אֲלֹא מִי שִׁיּוֹדֵעַ שֶׁהַמְּצִיאוֹת שְׁלוֹ הֵיא נִפְלִיָה - וְהִתְקוּמָה שְׁלוֹ הֵיא רַק מֵאֵת הַשָּׁם!

(נקודות של אור - ספינקא)

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

למספיד מתוך הקבר הפתוח ומשיב לו: "שישו ושמחו, בני אהובי. תשמחו כדת לרעים האהובים כשמח יצורים בגן עדן מקדם".

בחורף תשכ"א, הוכתה ניו יורק שבארה"ב בסופת שלגים אשר כיסתה את העיר במעטה לובן בגובה רב. באותו ערב נועדה להערך חתונה במלון במרכז מנהטן, אליה הוזמנו הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל ובני משפחתו.

באותו ערב, בוססו חתנו הגאון רבי אליהו משה שיסגל זצ"ל ורעייתו בשלג הכבד עד לביתו של רבי משה, שם הייתה מכונית אמורה לאוספם למקום החתונה, אך המכונית לא הגיעה.

מישהו מהנוכחים אמר לרבי משה: ראש הישיבה אינו יכול ללכת לחתונה במזג אויר שכזה, אף אחד אחר גם לא ילך!

ענה לו רבי משה מינייה וביה: "אף איש לא ילך? אם כך, אנו חייבים ללכת?"

"וירא העם כי בשש משה לרדת מן ההר..." (לב, א)
על הגאון "החכם צבי" מסופר שכאשר למד בבחרותו בישיבה, התאכסן אצל בעל בית אמיר, אבי אביהם של בני משפחת רוטשילד.

הימצאותו בבית זה גרמה קשיים לא מעטים, כיוון שבהיותו מתמיד עצום הגיע לפעמים אל הבית בשעת לילה מאוחרת.

בני הבית לחצו על אביהם שיוציא את הבחור וישלחו למקום אחר, אך הוא לא נענה להם.

כך נמשך הדבר זמן רב, ובעל הבית עמד בנסיון ולא העז להוציא מילה אחת של טרוניא מפיו.

ויהי היום, וגם בעל הבית עצמו הגיע למצב שכבר לא היה מסוגל יותר לסבול את הקשיים.

היה זה כאשר בדיוק באותו יום נתקל בבעיות שונות בענייני מסחרו, ובליבו הצטברו מלאי של תחושות כעס ומרירות, וכל אלה הביאוהו לפלוט כמה מילים נגד הבחור, אמנם הוא לא אמר לו במפורש שייצא מביתו, אבל הנימה שהיתה בפיו גילתה על יחס שונה מעט ממה שהיה עד אותו היום.

מיד לאחר מכן הרגיש בעל הבית בדבר, והתחרט מאוד על כך, אף ניגש אל הבחור וביקש ממנו בדמעות מחילה, סליחה וכפרה.

לא עברה שעה קלה מאז פליטת הפה, הגיעו פרנסי הקהילה הסמוכה לבקש מהבחור שיכהן כאב"ד בעירם. ה"עסקה" נחתמה בו ביום, וכבר למחרת יצא ה"חכם צבי" מן הבית ועבר להתגורר בעיר ההיא.

בצאתו את הבית, פנה לרוטשילד ואמר לו כדברים האלה: "אתמול, כאשר לא התגברת על עצמך, היה היום האחרון שהייתי צריך להישאר אצלכם.

עוד בתחילת בואי אליכם, נגזר כך מן השמים שזה יהיה היום האחרון.

"ויתן אל משה ככלתו" (לא, יח)

כתב רש"י: "ככלתו, כתיב חסר, שנמסרה לו תורה במתנה ככלה לחתן..."

ומובא בצוואת רבי אליעזר הגדול: "בני, הוי זהיר בהכנסת כלה לחופה ולשמח חתן, שכל המשמחו כאילו קיבל תורה מהר סיני שנאמר "ויתן אל משה ככלתו" - כלתו כתיב.

פעם באו תלמידים לפני המשגיח דפוניבו' הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, שהיה איש האמת הסולד מכל שקר ותנופה, וביקשו רשותו לבטל את המנהג שבמסיבות אירוסין ושבע ברכות נושאים דברים בשבח החתן ומכבירים במעלות שאין בו לא מהן ולא מקצתן, עד שנהיה לגיחוך ולזרא...

השיב להם המשגיח מינייה וביה: "אדרבה, מנהג טוב והגון הוא! לצערינו, לא מסוגלים כיום להגיד דברים טובים על הזולת, וכאשר ישנה הזדמנות לדבר בשבחו של אדם, כמו מצוה זו לשמח את החתן ואת הכלה בדברים [שע"ז אמרו חז"ל "אגרי דבי הילולא מילי"], מבקשים אתם לבטלה?!" (המשגיח דקמניץ)

ביום פטירתו של הגאון רבי משה מרדכי אפשטיין זצ"ל (ראש ישיבת חברון) צעדו אלפים רבים בהלוויה אחר מיטתו, יחד עם שאר תלמידי הישיבה האבלים שאיבדו את אביהם הרוחני.

בתוך כל בני הישיבה הצועדים בהלוויה, צעד אחד מתלמידי הישיבה, חתן ביום חופתו.

בדיוק בערבו של יום ההלוויה, נקבע, זה מכבר, יום כלולותיו, עתה צעד החתן שבור לב ומדוכדך נפש.

הוא לקה בכפליים: צער הרבים וצער הפרטי. "מה יהיה היום בשמחתי" - הרהר בלבו - "האם היום מסוגלים רבותי וחברי להשתתף בכלולתי ולשמח בשמחתי?"

אדם אחד היה בין אלפי המלווים ושמו רבי אברהם שמואל פינקל (בנו של הסבא מסלבודקה אשר כיהן כמשגיח רוחני בישיבת חברון) אשר בתוך ים הצער והיגון לא שכח את דאגתו של היחיד.

דאגתו וצערו של החתן עמדו לנגד עיניו.

הוא חשב היאך לכלכל את הדברים, ששמחתו של החתן לא תושבת עקב האבל הכבד.

בעומדו על הר הזיתים לפני קברו הפתוח של רבי משה מרדכי, הוסיף בהספדו את הדברים הבאים: "רבינו הקדוש, אתה עולה עתה השמימה לשבת בישיבה של מעלה, אולם כאן בישיבה של מטה, בישיבת חברון בירושלים עיה"ק, עומד להכנס היום לחופה אחד מהחבורה, וחלילה לנו לגרום למעט בכבודו, להפר את שמחתו.

על כולנו החובה להשתתף בכלולותיו, ביום שמחת לבו, בחדרה, באהבה, באחווה וברעות, כי זוהי הדרגה הגבוהה של מצות גמילות חסדים."

התרגשות רבה אפפה את המלוים לשמע הדברים, ונדמה היה כאילו ראש הישיבה מנענע בראשו

לעי"נ האשה החשובה

מרת **מרים יוכבד** ב"ר **צבי ליבוביץ** ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

אך נראה, באם תינוק עולה על הסולם ונופל מהסולם, אזי רץ אליו אביו, בכעס, ומכה אותו עוד, ואומר לו, לא היה לך לעלות בסולם, וכדומה. אמנם, אם התינוק נופל מהסולם, ושובר ידו או רגלו, ומה גם אם נתרצע גולגלתו, אז אין אביו מכה אותו, ואדרבה, הוא לוקח אותו חיש מהר, ורץ עמו אל הרופא, לרפאותו.

זה שטען משה להקב"ה רבש"ע אין עתה עת להעניש כי הוא חטאה גדולה אשר הוא נוגע לכלל האמונה כולה. (ספרן של צדיקים)

"לא ימיש מתוך האהל" (לג, יא)

את המשל הבא סיפר מרן הגרי"ש אלישיב, ויש לו מסר חשוב מאד הקשור ללימוד התורה.

בעיירה אחת התגורר יהודי עשיר, אשר כספו לא היטיב עמו בכל מה שקשור לאינטליגנציה מחשבתית.

ידוע היה אותו גביר כאדם לא חכם במיוחד.

יום אחד נגש אליו אחד משכניו ובקש ממנו הלוואה על סכום כסף גדול בסך חמשת אלפי רובל.

העשיר, שהתפרסם בטוב לבו ובידו הנדיבה, לא ידע האם להיענות לבקשה, שהרי מדובר בסכום גדול מאוד.

הוא התייעץ עם חבריו, שאמרו לו שאם ההלוואה תתבצע בשטר ממשלתי והפרעון יהיה בטוח, אפשר להלוות לו.

כך עשה, ומסדר הלה את השטר, העניק לו

העשיר את ההלוואה הגדולה, למשך שלושה חודשים. כעבור חדשים הגיע הלווה ובידו מחצית הסכום, דהינו אלפיים וחמש מאות רובל, ואמר למלווה העשיר שהוא אינו זקוק כבר לסכום זה, ולכן החליט להחזירו.

אולם מכיון שההלוואה היתה על סך חמשת אלפים רובל, הוא מבקש ממנו להחזיר לו בינתיים רק את מחצית השטר, והחצי השני ישאר בידו, עד שיחזיר את מחציתה השניה של ההלוואה...

המלווה, ברוב 'חכמתו', נאות להצעתו של הלווה, קרע את השטר, ונתן את חציו לידי הלווה. לאחר שבוע נוסף, הלווה הגיע שנית לביתו של המלווה,

אם היית מגלה אורך רוח עוד שעה קלה בלבד, ולא היית מתרעם על הקשיים שגרמתי לך על ידי לימוד התורה שלי - היית זוכה לבנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות.

עכשיו שלא זכית לכך - בנים מופלגים בעשירות ובממון יהיו לך, אך בנים תלמידי חכמים - לא יהיו לך..."

"פרקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם" (לב, ב)

כדי להפיר את מחשבתם ציווה עליהם אהרון להביא את "נזמי הזהב אשר באזני נשיכם ובנותיכם".

הוא ידע שהנשים לא יוותרו במהרה על תכשיטיהן. ואכן, הנשים לא נתנו זהב בעבור העגל, אבל בני ישראל הביאו את נזמי הזהב שלהם, "אשר באזניהם". (אלשיך) וכן כתב רבינו בחיי וזה לשונו, וזאת מעלה גדולה בנשים

כי במעשה העגל לא רצו לתת תכשיטיהן שכן כתיב (שמות לב) ויאמר להם אהרן פרקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם בניכם ובנותיכם, וכתיב ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם ולא אמר באזני נשיהם כי לא רצו הנשים בכך.

"וישלח מידו את הלווחות" (לב, יט)

הכתיב של הפסוק הוא "מידו" לשון יחיד ואילו הקרי הוא "מידיו" לשון רבים, וצריך להבין מה זה בא ללמדנו.

ביאר הגאון רבי ישראל סלנטר זצ"ל: בתחילה חשב משה להשליך את הלווח הראשון בלבד, שהרי כשנכשלו בעבודה

זרה לא פגעו במצוות שבין אדם לחבירו, אלא בבין אדם למקום בלבד, וזה שייך ללווח הראשון בלבד ולא לשני שהוא בין אדם לחבירו, ושוב נמלך שכן לא תיתכן שלימות בין אדם לחבירו בלי שיהיה שלם גם בין אדם למקום, לכן תחילה חשב להשתמש ביד אחת בלבד, אבל שוב השתמש בשני ידיו, להשליך על ידם את שני הלווחות.

"ויאמר משה אנא חטא העם הזה חטאה גדלה ויעשו להם אלהי זהב" (לב, לא)

אמר הרה"ק רבי יעקב יוסף מאוסטראה זצ"ל, מה שאמר משה אל ה', אנא חטא העם הזה חטאה גדולה, ולכאורה מדוע הגדיל משה עוד את החטא.

הַרְבִּי ר' צְדוּק מְלוּבָלִין אוֹמֵר: כְּשֵׁם שְׁצָרִיךְ הָאָדָם לְהֶאֱמִין בְּהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ - כֶּף צָרִיךְ אַחֵר כֶּף לְהֶאֱמִין בְּעִצְמוֹ.
הַרְבֵּה אֲנָשִׁים, כְּשִׁפּוּגִים אֶת הָאֱמֶרֶת הַזֹּה, שׁוֹאֲלִים אֶת עֲצָמָם - וְיָמָה עִם 'קִצֵּת עֲנוּה'?
הָאֵם אֲמוּנָה בְּעִצְמֵי וּבִיכּוּלוֹת שְׁלִי לֹא סוֹתֶרֶת אֶת הַצָּרִךְ לְהִיּוֹת שְׁפֵל בְּרַךְ וְעָנּוּ?
הַסְּבִיר הַרְבִּי: כְּשֵׁהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹלֵחַ לְאָדָם נִסְיוֹן אוֹ רִגַע קָשֶׁה, זֶה סִימָן שֶׁהוּא סוֹמֵךְ עָלָיו!
הַצָּבָא לֹא שׁוֹלֵחַ חֵיל לְשׂוּדָה הַקָּרֵב בְּלִי לְצִיד אוֹתוֹ בְּכָל הַכְּלָיִם לְהַצְלִיחָה - וְדַאי וְדַאי שֶׁהֵשֶׁם לֹא עוֹשֶׂה כֶּף! אִם הַבוֹרָא סוֹמֵךְ עָלֶיךָ וְיִוְדַע שֶׁיֵּשׁ לָךְ אֶת הַכוּחוֹת לְהַצְלִיחַ בְּמִצְבַּ שְׁלָךְ, אוֹמֵר הַרְבִּי, אֲתָה גַם יָכוֹל לְסַמֵּךְ עַל הַכוּחוֹת הַלָּלוּ!
זֶה נִקְרָא לְהֶאֱמִין בְּעִצְמָנוּ...

(נְקֻדוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי'

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

רבי שמשון לא נהנה מהכספים, אף לא פרוטה אחת, כי אם חילק הכל לעניי ירושלים.

היו שבאו אליו לביתו. והיו ששלח אליהם לביתם.

פעם הבחינו בני ביתו של רבי שמשון שהוא שולח למשפחה פלונית מנה כפולה... שאלוהו: מה ראה על ככה?

השיב להם רבי שמשון את הדברים הבאים: "להוי ידוע לכם שכאשר יצאתי מהפוגרומים ברוסיה לילך ארצה, רעבנו מאד ללחם. האיש הזה שאני שולח אליו כעת מזון, היה אז גבאי צדקה, אך קפץ ידו ממני ולא אבה לתת לי. עכשיו התהפך הגלגל. אני המחלק צדקה והוא המקבל. ובכדי שלא להכשל ח"ו בשמירת טינה, הריני שולח לו במדה גדושה יותר, שלא יתבעוני ח"ו בעולם האמת אולי נקמתי ונטרתי..."

(מרבצי תורה מעולם החסידות)

"נושא עון ופשע וחטאה" (לד, ז)

לעת זקנותו המופלגת של הגאון רבי ישעיה פיק זצ"ל, קיבל על עצמו את עול הרבנות בקהילת ברעסלוי. בדרשתו הראשונה שדרש בבית הכנסת, נאלץ מחמת חולשתו לדרוש בישיבה ולא בעמידה. הוא התייחס לכך בראש דבריו וכך אמר בדרך צחות: חז"ל אומרים: "בשעה שהזקן יושב ודורש... הקב"ה מוחל להם עוונותיהם (קהלת רבה ט).

ביאור הדברים, שבאמת מן הדין צריך הרב לדרוש בעמידה מפני כבוד הציבור. אבל בשעה שהזקן יושב ודורש - מחמת זקנותו וחולשתו, ולא עומד ודורש, והקהל מצידם מעבירים על מדותיהם ומוחלים לו על כבודם. או-אז הקב"ה מוחל על עוונותיהם. מדה כנגד מדה, שכן "המעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו".

(דור דעה)

"ומשה לא ידע כי קרן עור פניו" (לד, כט)

מהיכן זכה משה לקרני הוד? משיירי דיו שנשתיירו בקלמוס וקנחה בציציות ראשו. (מדרש) השאלה שהנובעת ממדרש זה: איך יתכן לומר שה' לא ידע כמה דיו צריך בדיוק לכתיבת התורה? ניתן לענות על כך, שה' כמובן ידע בכמה דיו יש להשתמש לאורך כתיבת התורה, אך מתוכנן היה לכתוב גם את שמו של משה בפרשת תצוה, ולבסוף לא הוזכר שם שמו של משה, משום שביקש בעקבות חטא העגל: "מחני נא מספרך".

מכיון ששמו של משה לא נכתב על כי התכנון, נותר דיו בקלמוס, ודיו זה האיר את פניו של משה.

(חנוכת התורה)

ואמר לו: 'עשיתי חשבון שבעצם אני כן זקוק לאותם אלפיים וחמש מאות רובלים שהחזרתי לך בשבוע שעבר, וכיון שההלוואה המקורית ניתנה לי לשלושה חודשים, ועד הפרעון יש שבועיים תמימים, אבקשך להשיב לי את הסכום, ובתום הזמן אשיב לך את כל הכסף. ולבטחון אשיב לך את חציו של השטר המצוי בידי, ואתה תצרפו לחצי שכבר נמצא אצלך, וכך יהיו בידך שני חלקי השטר...'.

המלווה ה'לא חכם', בלשון המעטה, הסכים.

נקל לשער מה קרה כשהגיע זמן הפרעון, כשהמלווה הציג בפני הלווה הערמומי את השטר הקרוע לשנים, ובקש שישיב לו את כספו...

כל מי ששומע את המשל הזה צוחק...

אבל זה בדיוק מה שקורה למי שלומד תורה, ומפסיק באמצע לימודו, תורתו נעשית קרעים קרעים!!!

בדיוק כפי שהמלווה לא יוכל כבר לעשות שימוש בשטר הקרוע שבידו, כך גם מלימוד קרוע שכזה לא נשאר הרבה.

אדם הזוכה לשקוד על התורה, ומוצא את ספוקו והנאתו בלימודה, זוכה גם שכל טרדות העולם הזה יסורו ממנו. יש בה, בתורתנו הקדושה, כל סממני האושר לאדם, ומי ששקוע בה - אכן לא מש מתוך האוהל.

(ברכי נפשי)

"וחנותי את אשר אחון וריחמתי את אשר ארחם" (לג, יט)

מה עניינה של הכפילות כאן במידת החנינה והרחמים? ביאר הרב ר' יעקב מוורשה, שהרי דרכו של אדם למחול לחבירו אם פגע בו והתחרט על מעשיו, אבל כשיודע הוא שיפגע בו אח"כ שוב - הוא איננו מסוגל לסלוח לו.

אבל הקב"ה אינו כן, כשאדם מבקש מחילה - הוא סולח לו על אף שיודע מראש שגם בעתיד הוא עלול לחטוא.

זוהי כוונת הפסוק: "וחנותי את אשר אחון" - אסלח אף למי שאצטרך לחון גם בעתיד, "ורחמתי את אשר ארחם" - ארחם גם על מי שברור לי כי להבא אצטרך שוב לרחם עליו. זוהי מידת טובו של הקב"ה.

(ר' יעקב מוורשה)

"ארך אפים ורב חסד ואמת" (לד, ו)

אמרו חז"ל (ראש השנה יז:): כל זמן שישראל חוטאין יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם...

בספר ראשית חכמה (שער הענווה פ"א) כתב: שמעתי בשם הגאונים על מה שאמרו חז"ל יעשו לפני כסדר הזה, הכוונה שיעשו סדר המדות שלימד הקב"ה למשה שהוא א-ל רחום וחנון. דהיינו מה הוא רחום אף אתה תהיה רחום וכך לכל הי"ג מדות. ואז אם יקיים את המדות הללו בפועל, הקב"ה ימחול לו על עוונותיו.

לגאון מטעפליק - רבי שמשון אהרן פולנסקי זצ"ל היה ידיד אישי, ד"ר מרדכי אליאש שמו. הוא היה מוסר לרבי שמשון בכל חודש סכומי כסף כדי לחלקם לצדקה.

א גוט שבת